

10 e Kamer

Nr. 142/06
VAN HET PARKET

Nr. 97706
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

verstek

17 november 2006

not. 66.97.255/98 van het Openbaar Ministerie

en eiseres tot herstel, ; vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, met kantoren ten

en als burgerlijke partijen:

en ; samenwonende te

Tegen:

Nr. ; arbeider, geboren te
op ; wonende te

Uit hoofde van:

A. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu :

1. op het terrein, gelegen te
gekend onder

ten kadaster

in eigendom toebehorende aan
vernoemd

hoger

de achterbouw van een eengezinswoning te hebben uitgebreid (niet conform de stedenbouwkundige vergunning dd. 14.6.2000)

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 14.6.2000 tot op 9.5.2001 (st. 103)

2. door op het terrein sub 1

- een deel van de scheidingsmuur met nr ter hoogte van het achterste dakvlak te hebben weggebroken
- de achterste helft van de scheidingsstopgevel met nr te hebben weggebroken
- en de gemeenschappelijke muur op de zolderverdieping tussen de woningen met huisnummers te hebben uitgebroken

te op niet nader te bepalen data in de periode van 10.5.2001 tot en met 13.01.2005 (st. 183)

B. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-5°, 147, 148, 154 tot en met 157 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking en de bekrachtigingsbeslissing

terzake met betrekking tot het terrein gelegen te
n eigendom toebehorende aan
hogervermeld en ten kadaster gekend staande onder
hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen, namelijk de uitbreiding van de achterbouw te hebben voortgezet in strijd met :

1. de bekrachtigingsbeslissing van stedenbouwkundige inspecteur dd. 15.12.2000 (st. 83)

te in de periode tussen 15.12.2000 en 22.12.2000

2. de bekrachtigingsbeslissing van de stedenbouwkundige inspecteur dd. 22.12.2000 (st.86)

te in de periode tussen 22.12.2000 en 15.3.2001

3. de bekrachtigingsbeslissing van de stedenbouwkundige inspecteur dd. 15.3.2001 (st.97)

te in de periode tussen 15.3.2001 en 13.1.2005 (st. 183)

Gelet op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 28 juni 2005, 21ste kamer, rechtdoende bij verstek ten aanzien van de beklaagde, waarbij:

OP STRAFRECHTERLIJK GEBIED

- voor de betichtingen A.1, A.2, B.1, B.2 en B.3 samen veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van EEN JAAR en een geldboete van € 2 000, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 11 000 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.
- verplicht werd een bedrag van € 10, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- veroordeeld werd tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 102,78, meer de betekeningkosten van het verstekvonnis.
- eveneens een vergoeding werd opgelegd van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING :

- op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen het uitvoeren van aanpassingswerken werd bevolen, meer bepaald het slopen van het opgehoogde deel van de scheidingsmuur met het pand aan
het slopen van alle kolommen en van alle muren die in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 14 juni 2000 werden opgetrokken en dit binnen een termijn van 3 maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W. En dit onder verbeurte van een dwangsom aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van € 250 per dag vertraging.
- voor recht werd gezegd dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de opposant op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter;

OP BURGERLIJK GEBIED

- veroordeeld werd tot het betalen aan de burgerlijke partijen een provisionele schadevergoeding van € 10.000.

- de zaak voor verdere afhandeling op burgerlijk gebied onbepaald werd uitgesteld.

Beveelt de onmiddellijke aanhouding van beklaagde.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 25 oktober 2005, 21ste kamer, rechtdoende op verzet en op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart het verzet toelaatbaar.

Beschouwt de veroordelingen uitgesproken bij vonnis bij verstek van deze rechtbank en kamer dd. 28 juni 2005 voor niet bestaande en wijst opnieuw ten gronde :

Veroordeelt de opposant _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A.1, A.2, B.1, B.2 en B.3 samen tot een hoofdgevangenisstraf van EEN JAAR en een geldboete van € 2 000.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 11 000.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de opposant,

- wat betreft ZES MAANDEN van de uitgesproken hoofdgevangenisstraf van EEN JAAR zal uitgesteld worden voor een termijn van VIJF JAAR

- en wat betreft € 1 000, gebracht op € 5 500 of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen, van de uitgesproken geldboete van € 2 000 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de opposant _____ verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de opposant in de kosten van het eerste vonnis en in al de door het verzet veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, ten bate van de Staat, begroot op € 169,50, het verstek aan de opposant te wijten zijnde.

Legt de veroordeelde _____ eveneens een vergoeding op van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING :

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen het uitvoeren van aanpassingswerken, meer bepaald het slopen van het onafhankelijke deel van de scheidingsmuur met het pand aan het slopen van alle kolommen en van alle muren die in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 14 juni 2000 werden opgetrokken en dit binnen een termijn van 3 maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W. En dit onder verbeurte van een dwangsom aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van € 250 per dag vertraging.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de opposant op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter;

OP BURGERLIJK GEBIED

Veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partijen een provisionele schadevergoeding van € 10.000.

Stelt de zaak voor verdere afhandeling op burgerlijk gebied onbepaald uit.

Tegen voormeld vonnis op verzet werd hoger beroep ingesteld op 9 november 2005 door de beklagde, gevolgd door het Openbaar Ministerie.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

de burgerlijke partijen in hun eisen bij monde van meester advocaat aan de balie te

eiseres tot herstel in haar eisen bij monde van meester advocaat aan de balie te

De beklagde verschijnt niet, noch iemand voor hem in de persoon van een advocaat.

1.1. De hogere beroepen van de beklagde en van het openbaar ministerie tegen het op verzet en op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 25 oktober 2005 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk. Ook het incidenteel beroep van de eiseres tot herstel is ontvankelijk.

1.2. Bij incidenteel beroep verzoekt de eiseres tot herstel het oorspronkelijk verzet ten aanzien van haar wegens laattijdigheid onontvankelijk te verklaren.

1.3. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 187 van het Wetboek van Strafvordering, vervangen bij art. 1 W. 9 maart 1908 (B.S. 15 maart 1908), gewijzigd bij art. 1, 97° W. 10 juli 1967 (B.S. 6 september 1967) en bij art. 1 W. 15 juni 1981 (B.S. 27 juni 1981), kan hij die bij verstek is veroordeeld tegen het vonnis in verzet komen binnen een termijn van vijftien dagen na de dag waarop het is betekend (gewone termijn van verzet). Is de betekening van het vonnis niet aan de beklaagde in persoon gedaan, dan kan deze, volgens het tweede lid, wat de veroordelingen tot straf betreft, in verzet komen binnen een termijn van vijftien dagen na de dag waarop hij van de betekening kennis heeft gekregen en, indien het niet blijkt dat hij daarvan kennis heeft gekregen, totdat de termijnen van verjaring van de straf verstreken zijn en wat de burgerrechtelijke veroordelingen betreft, kan hij in verzet komen tot de tenuitvoerlegging van het vonnis (buitengewone termijn van verzet).

1.4. Als – zoals in casu – de bij verstek genomen beslissing niet aan persoon betekend werd, beschikt de veroordeelde beklaagde over een bijkomende termijn om verzet aan te tekenen tegen veroordelingen tot straf of tot schadevergoeding (R. DECLERCQ, *Beginselen van Strafrechtspleging*, Kluwer, Mechelen, 2003, nr. 2572; J. SIMON, *Strafvordering*, Bruylant, Brussel, 1949, II, nr. 862). Van belang is de dag waarop de veroordeelde kennis krijgt van de betekening, niet van de veroordeling zelf (Cass., 3 maart 1998, Arr. Cass.,

1.5. Om de laattijdigheid van het verzet in te roepen moet het openbaar ministerie of de burgerlijke partij bewijzen op welke datum de buitengewone termijn verstreken is en dus op welke datum de beklaagde kennis kreeg van de betekening (Cass., 19 december 1972, Arr. Cass., 1973, Waar dit niet kan worden bewezen is verzet mogelijk op strafgebied totdat de straf verjaard is (Cass., 9 mei 1995, Arr. Cass., 1995, en op burgerlijk gebied tot het vonnis ten uitvoer gelegd is (R. DECLERCQ, op. et l. cit., nr. Nu er ook op burgerlijk gebied een buitengewone verzettermijn bestaat is de uitspraak niet wettelijk verantwoord die een verzet tegen de beslissing op de vordering van de burgerlijke partij laattijdig verklaart op de enkele grond dat er méér dan vijftien dagen verstreken na de betekening van het verstekvonnis (Cass., 10 juni 1986, Arr. Cass., 1985-86,

1.6. Gezien de door de eerste rechter bij verstek genomen beslissing niet aan persoon betekend werd, waardoor de beklaagde over een bijkomende termijn beschikte om verzet aan te tekenen, en geen bewijs voorligt op welke datum de beklaagde kennis kreeg van de betekening, kan bezwaarlijk sprake zijn van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid. Meer nog, ten onrechte werd betekend op verzoek van de stad Gent, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen, in plaats van op verzoek van het College van burgemeester en schepenen, als herstellende overheid, zodat bij gebreke aan regelmatige betekening de termijn van verzet nooit is ingegaan (Cass., 14 november 1989, Arr. Cass.,

1.7. De eerste rechter verklaarde terecht het verzet tegen het vonnis bij verstek van de correctionele rechtbank te Gent van 28 juni 2005 ontvankelijk. Door de ontvankelijke hogere beroepen en het ontvankelijk verzet worden zowel de beslissing op verzet en op tegenspraak als de beslissing bij verstek aan het oordeel van het Hof onderworpen.

2. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door de behandeling van de zaak ter terechtzitting van de eerste rechter op 17 mei 2005.

3.1. Niet conform de stedenbouwkundige vergunning van 14 juni 2000 heeft de beklaagde de achterbouw van de eengezinswoning aan uitgebreid, een deel van de scheidingsmuur met ter hoogte van het achterste dakvlak weggebroken, de achterste helft van de scheidingsstopgevel met weggebroken en de gemeenschappelijke muur op de zolderverdieping tussen de woningen met huisnummers uit-gebroken. De uitbreiding van de achterbouw heeft de beklaagde voortgezet in strijd met drie bekrachtigingsbeslissingen van de stedenbouwkundige inspecteur.

3.2. Tegenover de politiediensten verklaarde de beklaagde onder meer: *“Er werd niet gebouwd conform de vergunning”* (strafdossier, kaft 1, subkaft 1, stuk 80) alsook: *“U brengt mij ervan in kennis dat u vandaag op 13/01/2005 omstreeks 15.45 uur hebt vastgesteld dat de werken in mijn woning, nog steeds verdergaan ondanks het feit dat mij dit op 09/01/2005 door uw diensten werd verboden. Ik verklaar dat ik vandaag nogmaals van u verneem dat ik kennisneem van het feit dat ik deze werken in opdracht van dien te stoppen. Ik verklaar hierover dat ik totaal niet aanvaard dat de politie mij dit oplegt en ik zal de werken gewoon verderzetten”* (strafdossier, kaft 1, subkaft 1, stuk 184).

3.3. Ter terechtzitting van de eerste rechter in de procedure op verzet heeft de beklaagde de feiten niet betwist (strafdossier, kaft 3, stuk 9).

4. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2 en B.3, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

5. De feiten ten grondslag liggend aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2 en B.3, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, zijn in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

6.1. Bij de straffoemeting houdt het Hof rekening met de aard en de ernst van de bewezen misdrijven en met de persoonlijkheid van de beklaagde, die blijk gaf van minachting voor de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en ondanks meerdere bevelen tot stopzetting doorging met het plegen van bouwmisdrijven. Voorgaande veroordelingen hebben blijkbaar geen gedrags-corrigerend effect gehad. Een hoofdgevangenisstraf en een geldboete, beide zoals hierna bepaald, zijn samen een passende bestraffing van aard de beklaagde de ernst van de door hem gepleegde feiten te doen inzien en hem te weerhouden van recidive.

6.2. Aan de beklaagde kan evenwel, nu hij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde hoofdgevangenisstraf verleend worden voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan de beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling de beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

6.3. De misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels na 1 maart 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd (ter zake de feiten na 1 maart 2004 zie strafdossier, kaft 1, subkaft 1, stukken 156 tot en met 185 en stukken 192 tot en met 197).

7.1. Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf dient de beklaagde te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en met 45 opdecimen dient te worden vermeerderd tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

7.2. Hij dient tevens tot de vaste vergoeding van € 25 te worden veroordeeld.

8.1.1. Op 12 februari 2004 besliste het College van burgemeester en schepenen van *"Met betrekking tot het perceel gelegen te kadastraal bekend als*

worot in toepassing van artikel 149 DORO gevorderd dat de uitvoering van volgende aanpassingswerken wordt bevolen door de Rechtbank: Het ophaaioode gedeelte van de scheidingsmuur met het pand moet worden gesloopt en alle kolommen en muren die in strijd zijn met de op 14 juni 2000 verleende stedenbouwkundige vergunning, moeten worden afgebroken. De werken mogen alleen verder worden gezet volgens het goedgekeurde plan bij die stedenbouwkundige vergunning. De werken moeten worden uitgevoerd binnen de door de Rechtbank te bepalen uitvoeringstermijn, onder verbeurte van een dwangsom van 250 EUR per dag vertraging" (strafdossier, kaft 1, subkaft 1, stukken 137 tot en met 139). Bij brief van 2 maart 2004 werd deze vordering overgemaakt aan de procureur des Konings te Gent (strafdossier, kaft 1, subkaft 1, stuk 136).

8.1.2. Bij brief van 2 april 2004 sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aan bij deze vordering, werd verzocht om te worden gemachtigd tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak en werd tevens het opleggen gevorderd van een dwangsom van 250 euro per dag, bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn (strafdossier, kaft 1, subkaft 1, stuk 133).

8.2. Aan de onwettige toestand waarop de herstellvordering betrekking heeft werd nog geen einde gesteld: de vorige toestand werd niet hersteld en er is geen regularisatie conform een daartoe afgeleverde vergunning. Het uitvoeren van aanpassingswerken is derhalve nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de bewezen telastleggingen een einde te stellen en het legt aan de beklaagde geen

onverantwoord hoge lasten op. Artikel 149 §1 eerste lid DPRO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"*. Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvorderingen op hun externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissingen van de respectieve besturen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening zijn genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

8.3. De herstellvorderingen zijn toereikend gemotiveerd. Het Hof is van oordeel dat de vorderingen niet steunen op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het uitvoeren van aanpassingswerken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit. De respectieve besturen hebben uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vorderingen zijn niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot de herstellvorderingen werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vorderingen werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij stroken met de wet.

8.4. Gelet op de tot heden getoonde onwil om tot het uitvoeren van aanpassingswerken over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel hiertoe. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke hij reeds hiertoe kon overgaan en de termijn welke hem hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklaagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

9. De burgerlijke partijen vragen de bevestiging van het bestreden vonnis waarbij hen een provisionele schadevergoeding van € 10 000 werd toegekend en de zaak voor verdere afhandeling op burgerlijk gebied onbepaald werd uitgesteld. Door de in hoofde van de beklaagde bewezen misdrijven hebben de burgerlijke partijen schade geleden waarvoor de beklaagde alleen en uitsluitend aansprakelijk is en hij is er dan ook toe gehouden deze te vergoeden. Bij gebrek aan specifieke betwisting door de beklaagde en aan ambtshalve op te werpen middelen kan de beslissing van de eerste rechter op burgerlijk gebied worden bevestigd.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, rechtsprekend bij verstek tegenover de beklaagde en op tegenspraak tegenover de andere partijen

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

2, 25, 38, 40, 41, 44, 45, 65 al.1, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211
van het Wetboek van Strafvordering,
1, 8, en 14 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het
uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,
2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de
euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld
in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de
strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere
bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24
december 1993 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd
door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
36 van de Wet van 7 februari 2003,
23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,
24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
1382 van het Burgerlijk Wetboek,

Verklaart de hogere beroepen en het incidenteel beroep ontvankelijk en
erover beslissende:

Verklaart het incidenteel beroep ongegrond.

Op strafrechtelijk gebied

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen
A.1, A.2, B.1, B.2 en B.3, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke
dagvaarding, samen tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en een
geldboete van € 2 000, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op
€ 11 000;

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de
aan de beklaagde opgelegde geldboete zal mogen worden vervangen door
een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een
termijn van drie jaar evenwel slechts voor de aan de beklaagde opgelegde
hoofdgevangenisstraf van zes maanden.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45
opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot
financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt de beklagde aan de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, aanpassingswerken uit te voeren, meer bepaald het slopen van het onafhankelijke gedeelte van de scheidingsmuur met het pand en het afbreken van alle kolommen en muren die in strijd met de op 14 juni 2000 verleende stedenbouwkundige vergunning werden opgetrokken, binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

beveelt dat, voor het geval dat de aanpassingswerken niet binnen deze termijn worden uitgevoerd, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklagde op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen door de beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beklagde tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, met inbegrip van de kosten van uitgifte en van betekening van het vonnis bij verstek en van de procedure op verzet, het verstek aan zijn toedoen te wijten zijnde, begroot op € 169,50 in eerste aanleg en op € 108,58 in hoger beroep, meer de kosten van uitgifte en betekening van het verstekarrest.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Op burgerrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt de beklagde tot de kosten in hoger beroep gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen.

Kosten:		
	Afschriften:	34,20
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	34,51
		<hr/>
		98,71
	+ 10 % :	9,87
		<hr/>
	Totaal :€	108,58

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **17 november 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;